

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/82/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113012392
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Polka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:3113012392.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a JUDr. Moniky Liptákovej, na verejnom zasadnutí konanom 22. októbra 2019 prejednal odvolanie podané obžalovaným V. L., nar. XX.X.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/68/2014 zo dňa 28.6.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného V. L. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/68/2014 zo dňa 28.6.2019, bol obžalovaný V. L. uznaný za vinného, že:

ako osoba konajúca v mene spoločnosti Johns Manville Slovakia, a.s., so sídlom Strojárskejš 1, Trnava, vystupujúci pod menom Ing. L. O. odo dňa 20.11.2012 presne nezisteného času vylákal za školenie potrebné na uzatvorenie zmlúvy o dielo od príkazcu, a to poškodeného L. E. sumu vo výške 316,- Eur, ktoré boli pripísané na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v G., pričom takéto školenie sa do dnešného dňa neuskutočnilo a ani sa uskutočniť nemalo, pretože spoločnosť Johns Manville Slovakia, a.s., takéto školenie neorganizovala, čím týmto svojim konaním uviedol poškodeného L. E., trvale bytom M. XXX/XX, G. do omylu a spôsobil mu škodu vo výške 316,- Eur.

čím spáchal prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. Súd u obžalovaného podľa § 44 Tr. zák. upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože trest odňatia slobody uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Trnava, č.k. 5T/33/2008-1241 zo dňa 10.4.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, č.k. 6To/64/2014-1325 zo dňa 2.4.2015, právoplatný dňa 2.4.2015, za skutok pod bodom 4. rozsudku, vo výmere 4 (štyri) roky, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, pokladal na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému L. E., nar. XX.X.XXXX, škodu vo výške 316,- Eur.

Opatrením Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/68/2014 zo dňa 16.4.2019 súd rozhodol, že konanie proti obžalovanému V. L. vykoná ako konanie proti ušlému.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 28.6.2019 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, jeho odôvodnení a po poučení o opravnom prostriedku obhajkyňa prehlásila, že zahlasuje odvolanie voči všetkým výrokom. Prokurátor sa vzdal práva podať odvolanie.

Dňa 26.8.2019 súdu prvého stupňa bolo doručené odvolanie obžalovaného V. L., podané prostredníctvom obhajkyne, ktorý v podstatnom uviedol v odvolaní nasledovné argumenty:

„S rozsudkom sa nestotožňujeme a poukazujeme na to, že nebolo preukázané, že by sa V. L. dopustil skutku uvedeného v rozsudku, pre ktorý bol odsúdený. Rovnako vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sa V. L. na škodu cudzieho majetku obohatil a uviedol niekoho do omylu, tiež nebolo preukázané, že by svojim konaním V. L. spôsobil na cudzom majetku malú škodu. Vykonaným dokazovaním nebol preukázaný V. L. úmysel konať a ani to, že mal konať v mene spoločnosti Johns Manville Slovakia, a.s. a vystupovať pod menom Ing. L. O. odo dňa 20.11.2012. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané ani to, že by V. L. mal úmysel vylákať za údajné školenia potrebné na uzatvorenie zmluvy o dielo od príkazcu, ako poškodeného L. E. sumu 316 €.

Súd poukazuje na to, že mal dostatočne preukázané konanie V. L., najmä výpoveďou poškodeného L. E.. S touto skutočnosťou sa nestotožňujeme, pretože poškodený sám uviedol, že V. L. nepozná, nikdy sa s ním nestretol. Rovnako ani V. L. poškodeného nepozná a nikdy sa s ním nestretol.

Poukaz súdu na to, že poškodený rozdiely vo svojich výpovediach vysvetlil odstupom času, a teda súd nemal dôvod neveriť výpovedi poškodeného, je nesprávny, pretože poškodený v jeho výpovedi uvádzal úplne iné skutočnosti, ako v prípravnom konaní, dokonca aj iné údaje ohľadne nároku na náhradu škody. Poškodený sa mal dozvedieť o mene V. L. len z prebiehajúceho vyšetrovania. Pokiaľ súd uvádza, že usvedčujúcim dôkazom, že V. L. vystupoval pod fiktívnym menom Ing. L. O., je email zo dňa 17.11.2012 a dňa 19.11.2012 s týmto sa nemožno stotožniť, pretože tieto skutočnosti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, súd nemá jednoznačne a bez pochybností preukázané, že by V. L. skutočne vystupoval pod menom uvedenej osoby, ide len o domnienku súdu, prípadne poškodeného, ktorá však nebola preukázaná. Pokiaľ ide o výpis z bežného účtu XXXXXXXXXX, tento je vedený na meno O. L., ide o dôkaz získaný pred vznesením obvinenia, čo znamená, že takýto dôkaz nemožno v konaní použiť a navyše ani samotná skutočnosť, že suma 316 € bola pripísaná na tento účet nepreukazuje, že by sa V. L. dopustil skutku uvedeného v rozsudku a rovnako nepreukazuje ani jeho úmysel seba obohatiť na škodu cudzieho majetku. Opakovane je potrebné zdôrazniť, že súd vychádzal z dôkazov, ktoré boli zabezpečené pred vznesením obvinenia V. L., na takéto dôkazy nemožno prihliadať. V kontexte uvedeného, po zohľadnení všetkých dostupných dôkazov, ktoré možno použiť, možno uzavrieť, že spáchanie skutku uvedeného v rozsudku V. L. nebolo preukázané a máme za to, že vzhľadom na existujúce pochybnosti, nebolo možné bez pochybností konštatovať vinu V. L., pričom v prípade akýchkoľvek pochybností prichádza do úvahy aplikácia zásady in dubio pro reo, v pochybnostiach v prospech obvineného.

Znovu zdôrazňujeme, že vyššie uvedený účet patril O. L., tento bol založený 1.2.2012, existoval dlhšiu dobu a ani z tohto nemožno vyvodiť úmysel V. L. spáchať daný trestný čin. Odôvodňovanie viny V. L. zo strany súdu, ako aj dôkazov, ktoré ma majú usvedčovať, považujeme za nesprávne. Máme za to, že súd nemôže pri vyslovení viny vychádzať len z domnienok, nepriamych dôkazov, dôkazov získaných pred vznesením obvinenia, ale môže vychádzať len z dôkazov získaných zákonným spôsobom a v prípade, ak zistil akékoľvek pochybnosti, je na mieste rozhodnutie o zastavení trestného stíhania. Zastávame názor, že súd nemal ani jeden priamy dôkaz, ktorý by V. L. usvedčoval zo spáchania skutku uvedeného v rozsudku, ktorý nespáchal a tiež ani nepriame dôkazy, ktoré by v spojení s priamym dôkazom mohli tvoriť ucelenú reťaz na seba navzájom nadväzujúcich dôkazov. Namietame aj postup súdu v tom smere, že odmietol vykonať navrhnuté dôkazy výsluchom svedkyne O. L., ako aj oboznámením sa so spisom 1T/151/2013, ako aj výsluchom V. L., aj keď súd poukazuje na to, že návrh na výsluch V. L. je v rozpore s účelom konania proti ušlému, taký postup však je v rozpore s jeho právom na obhajobu. Bez povšimnutia nemôže ostať zmienka V. L. o duševnej chorobe, o ktorej je zmienka v zápisnici o výsluchu v prípravnom konaní a odôvodnenie súdu, že V. L. to nepreukázal žiadnymi relevantnými dôkazmi nemôže obstať, pretože je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní v prípade pochybností o spôsobilosti obvineného náležite sa obhajovať zabezpečiť všetky prostriedky tak, aby nedošlo k porušeniu práva na obhajobu, prípadne ustanoviť obhajcu, orgán činným v trestnom konaní má povinnosť zabezpečovať dôkazy svedčiace tak v prospech, ako aj v neprospech obvineného. Máme za to, že v danom prípade právo V. L. na obhajobu porušené bolo. Zotrývame na vyjadreniach, ktoré boli učené v konaní a zdôrazňujeme, že nebolo preukázané žiadnym zákonným spôsobom, že by V. L. sumu 316 € vybral z účtu vedeného na meno O. L., rovnako súd nemal preukázané ani to, akou kartou respektíve, akým spôsobom a kým, bola táto suma vybratá. Z potvrdenia banky (zabezpečené pred vznesením obvinenia zo dňa 14.2.2013), vyplýva, že súd nemal preukázané dispozičné oprávnenie prostredníctvom platobných kariet. Odhladiť nemožno ani od toho, že suma 316 € mala byť na účet pripísaná dňa 22.11.2012, následne boli vykonané pohyby na účte cestou platobnej karty, avšak súd vôbec nemal preukázané, kto tieto výbery uskutočňoval, akým spôsobom boli realizované, tiež nemal preukázané ani aká platobná karta, vedená na aké meno, bola používaná.

Rovnako zastávame názor, že neboli splnené podmienky konania proti ušlému, keďže v danom prípade nedošlo k vyčerpaniu všetkých dostupných možností a zákonných nástrojov smerujúcich k zabezpečeniu prítomnosti V. L. na konaní, zo spisu je preukázané, že súd vykonal opatrenia na zabezpečenie prítomnosti V. L. v konaní, avšak máme za to, že existujú ďalšie prostriedky, ktoré bolo možné uplatniť k tomu, aby jeho prítomnosť bola zabezpečená a boli vykonané ďalšie úkony a opatrenia na zistenie, na akom mieste sa nachádza a prečo sa v mieste bydliska nenachádza. Zo spisu vyplynulo, že V. L. sa má nachádzať v Anglicku, pričom jeho bývalá manželka oznámila súdu, že tam je možné ho hľadať, avšak úkony súdu nesmerovali na zistenie jeho pobytu tam, napriek tomu, že súd disponoval informáciou, že sa na území SR V. L. nenachádza. Konanie proti ušlému nie je možné realizovať iba z dôvodu urýchleného vybavenia veci a ukončenia konania, v danom prípade súd nemal preukázaný úmysel V. L. vyhýbať sa trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo sa skrývať na území SR v úmysle zabrániť prejednaniu veci, tiež nebolo preukázané, že by V. L. odmietal prevzatie zásielok zo súdu. Rovnako nebolo náležite skúmané, či má V. L. vydaný cestovný pas, resp. doklad vydaný slovenskými orgánmi, a či sa prípadne zdržiava v cudzine s úmyslom vyhýbať sa trestnému konaniu. V spise sa nenachádzajú žiadne správy z krajín Schengenského priestoru resp. inej krajiny, tiež zo spisu nevyplýva, či boli realizované úkony Európskeho zatýkacieho rozkazu a rovnako namietami aj to, že nedošlo zákonným spôsobom k predvolaniu V. L., v spise sa nenachádza listina, ktorá by osvedčila, že predvolanie by bolo riadne doručené na miesto trvalého pobytu, toto by bolo riadne obcou zverejnené.

S poukazom na vyššie uvedené navrhujeme, aby odvolací súd zmenil rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 28.6.2019 sp.zn. 3T/68/2014 v celom rozsahu a rozhodol, že V. L. spod obžaloby v celom rozsahu oslobodzuje. Máme za to, že súd nemohol vzhľadom na vyššie uvedené zaviazat' V. L. uhradiť poškodenému škodu, keďže túto mu nespôsobil a ani z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že túto škodu by spôsobil práve V. L. a mal by za ňu zodpovedať. Pokiaľ ide o upustenie od uloženia súhrnného trestu a rozhodnutia súdu v tomto smere, máme za to, že uvedený spôsob rozhodnutia nebol prípustný vzhľadom k tomu, že neboli splnené zákonné podmienky a ani vykonané dokazovanie nenasvedčuje správnosti rozhodnutia v danom smere. Preto trváme na tom, aby bol V. L. oslobodený spod obžaloby.“

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor navrhol podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné. Obhajkyňa obžalovaného navrhla prvostupňový rozsudok zrušiť a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Krajský súd ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por. zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súdu prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaný V. L. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami skutkovými a právnymi sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí

riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by ostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblastí skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Obžalovaný sa ku skutku pri svojej výpovedi v prípravnom konaní vyjadril, avšak jeho konanie mal súd dostatočne preukázané najmä výpoveďou poškodeného L. E., ktorý v prípravnom konaní presne popísal, akým spôsobom sa prostredníctvom internetu a e-mailu skontaktoval s obžalovaným, hoci v tom čase nemal vedomosť o tom, o akú osobu sa jedná a mal za to, že za účelom získania zákazky od spoločnosti Johns Manville, a.s., jedná s kompetentnou a oprávnenou osobou - Ing. L. O. - riaditeľom sekcie údržby spoločnosti. Hoci poškodený si už nepamätal detaily, ktoré uvádzal vo svojej výpovedi v prípravnom konaní alebo o niektorých okolnostiach vypovedal odlišne, tieto rozdiely vysvetlil odstupom času. U poškodeného súd nezistil motív klamať alebo nehovoriť pravdu o okolnostiach, za akých došlo ku stíhanému skutku. Vo výpovedi poškodeného neboli žiadne závažné rozpory a pokiaľ sa aj v niektorých detailoch odchýlil od svojej predošlej výpovede, tieto vysvetlil odstupom času od spáchaného skutku, čo je uplynutím takmer 6 rokov od jeho poslednej výpovede v prípravnom konaní pochopiteľné. Súd preto nemal dôvod neveriť výpovedi poškodeného a túto vyhodnotil ako jasnú, logickú, presvedčivú a dôveryhodnú, napokon aj v súlade s ostatnými vykonanými dôkazmi.

Na svedeckú výpoveď poškodeného nadväzovali listinné dôkazy, ktoré do konania predložil poškodený. Hoci nikde v e-mailovej komunikácii nie je zrejmé a zistiteľné meno obžalovaného V. L., pretože vystupoval pod fiktívnym menom Ing. L. O.. Usvedčujúcim dôkazom, že touto osobou nemohol byť nik iný, len V. L. je e-mail zo dňa 17.11.2012, ktorý odoslal poškodenému L. E. spolu s „podmienkami JM Slovakia Trnava“ a následne dňa 19.11.2012, kde poškodenému pripomenul, aby nezabudol na úhradu

poplatku za školenie - 79,- Eur na osobu, poukázaním na číslo účtu, ktoré mu zaslali v podmienkach JM Slovakia Trnava. Ako vyplýva z obsahu listiny pod hlavičkou „Johns Manville Slovakia, a.s.“ zo dňa 15.11.2012 podpísanej osobou Ing. L. O., poplatok v sume 79,- Eur/1 osoba bolo potrebné uhradiť na číslo účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX G. Z., a.s. Na podklade dožiadania v prípravnom konaní oznámila G. Z., a.s., že vlastníkom bežného účtu č. XXXXXXXXXXX bola O. L., nar. X.X.XXXX a ďalšou osobou, ktorá mala dispozičné oprávnenie k tomuto účtu maloletej bol V. L., nar. XX.X.XXXX - jednak samostatne a zároveň ako zákonný zástupca maloletej. Porovnaním dňa skutku a dátumu narodenia maloletej dcéry obžalovaného je zrejmé, že táto mala v čase spáchania skutku 10 rokov. Okrem nej a jej otca, teda obžalovaného V. L. neexistovala iná osoba, ktorá by mala samostatné dispozičné oprávnenie k účtu maloletej. Vzhľadom na vek maloletej a spôsob spáchania skutku je vylúčené, aby sa dcéra obžalovaného mohla skutku dopustiť alebo sa mohla na ňom akýmkoľvek spôsobom podieľať. Na margo obrany obhajoby, ktorá nadväzovala na oznámenie G. Z., a.s., že ich odpoveď neobsahuje dispozičné oprávnenia prostredníctvom platobných kariet vydaných k bežným účtom, súd uvádza, že k spáchaniu skutku, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu došlo už tým, že od poškodeného L. E. (vystupujúc pod menom Ing. L. O.) vylákal sumu vo výške 316,- Eur, ktoré boli pripísané na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, ku ktorému mal samostatné dispozičné právo, a to za účelom vykonania údajného školenia, ktoré sa ani nekonalo a ani sa konať nemalo, o čom mal obžalovaný V. L. dostatočnú vedomosť, pretože nebol osobou oprávnenou konať v mene spoločnosti Johns Manville, a.s., čím poškodeného uviedol do omylu a vyvolaním tohto omylu spolu s prijatím sumy 316,- Eur na bankový účet, ku ktorému mal v rozhodnom čase dispozičné oprávnenie samostatne ako vlastník a zároveň zákonný zástupca maloletej, seba obohatil o sumu 316,- Eur.“

Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaného a jeho obhajkyne vyplýva, že v podstate obžalovaný len opakuje, prípadne čiastočne modifikuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní. Odvolací súd však rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnomu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku sa stal, napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. a dopustil sa ho obžalovaný. Aj podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaný usvedčuje z jeho spáchania najmä výpoveď svedka L. E., v kontexte s dôkazmi, ktoré súd prvého stupňa popísal vo svojom odôvodnení. Svoje úvahy súd prvého stupňa teda správne založil predovšetkým na vyššie uvedené usvedčujúcich dôkazoch, ktoré boli potvrdené a podporené ďalšími vykonanými dôkazmi. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyvracajú obranu obžalovaného produkovanú v priebehu celého trestného konania.

Pri hodnotení svedeckej výpovede sa zásadne vychádza z toho, že svedok po poučení o význame a dôležitosti svedeckej výpovede vypovedá pravdu, pokiaľ nie je procesne účinnými dôkazmi preukázaný opak. Na tomto mieste krajský súd pripomína, že každý svedok (a teda i svedok L. E.) pred svojou výpoveďou v konaní pred súdom skladá zákonom predpísanú prísahu. Krajský súd si osvojuje názor súdu prvého stupňa, z ktorého vyplýva, že okrem iného je to hlavne svedok L. E., ktorý usvedčuje obžalovaného V. L. zo spáchania žalovaného skutku.

Na preukázanie viny obžalovaného, súhrn priamych a nepriamych dôkazov, musí tvoriť logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

V predmetnej mase dôkazov, ktoré usvedčujú obžalovaného z predmetného skutku, neboli zistené také nedostatky, ktoré by spochybňovali ich hodnovernosť do takej miery, aby umožňovali aplikáciu procesného pravidla in dubio pro reo (ktoré vychádza z ústavnej zásady prezumpcie neviny) a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby preto, že by nebolo dokázané, že obžalovaný sa dopustil skutku popísaného vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j., že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle

uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Pri absencii odvolacích námietok obžalovaného proti výroku o treste, odvolací súd vykonal všeobecný prieskum napadnutého výroku z hľadiska jeho zákonnosti a primeranosti (§ 317 ods. 2 Tr. por.). Krajský súd zistil, že súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia hmotného práva rozhodujúce v okolnostiach prípadu pre upustenie od uloženia súhrnného trestu, a tento výrok zodpovedá zákonu a stavu veci. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad k rozhodnutiu o výroku o treste obžalovanému V. L..

Súd prvého stupňa rozviedol svoje skutkové a právne úvahy vo vzťahu k výroku o treste, ktorý si odvolací súd osvojil v plnom rozsahu a v podrobnostiach naň aj vo svojom rozhodnutí poukazuje. Na tomto mieste krajský súd opätovne pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II.US 78/05, III.US 264/08, IV.US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Okresný súd správne aplikoval pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu ustanovenie § 44 Tr. zák., podľa ktorého upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože trest odňatia slobody uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Trnava, č.k. 5T/33/2008-1241 zo dňa 10.4.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, č.k. 6To/64/2014-1325 zo dňa 2.4.2015, právoplatný dňa 2.4.2015, za skutok pod bodom 4. rozsudku, vo výmere 4 (štyri) roky, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, pokladal na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Súd prvého stupňa správne aplikoval všetky hmotnoprávne ustanovenia rozhodujúce pre upustenie od uloženia súhrnného trestu. Krajský súd uzatvára, že predošlý súdom uložený trest, a to trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, považuje aj odvolací súd na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný a preto v tomto konaní nie je potrebné rozhodovať o uložení prísnejšieho trestu. Tento zákonný stav neboli odvolacie argumenty obžalovaného spôsobilé zvrátiť v rámci odvolacieho konania.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu aj v súdnom konaní trestnom neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktoré v okolnostiach konkrétneho prípadu súvisia s uloženými druhmi a výmerami trestov.

Pokiaľ ide o odvolaním napadnutý výrok o náhrade škody v napadnutom rozsudku, je potrebné konštatovať, že prvostupňový súd správne vyčíslil škodu, ktorá bola poškodenému spôsobená tak, že

to zodpovedá stavu vecí a zákonu, pričom nezistil žiadne pochybenie okresného súdu a konštatuje, že výrok je vecne správny.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným a nezistil žiadne pochybenia. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd ako súd odvolací odvolanie obžalovaného V. L. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.